

Muzyka na taśmę

Wynalezienie taśmy magnetycznej oraz rozpowszechnienie magnetofonów szpulowych sprawiło, że twórcy zaczęli dostrzegać ogromny potencjał magnetycznego tworzywa

Radio umożliwiało kompozytorom dostęp do najnowszych osiągnięć techniki, niedostępnych w żadnym innym miejscu. Praca nad taśmą pozwoliła kompozytorowi od początku do końca kontrolować wszystkie elementy utworu. Dowolne [dźwięki](#) mógł nagrywać i modyfikować lub generować, a taśmę z nagraniem ciąć i sklejać w wybranym miejscu z dokładnością do dziesiątej części sekundy. Do tej pory muzyka zapisywana była w [partyturze](#) i wykonywana przez instrumentalistów oraz wokalistów, a efekt brzmieniowy nigdy nie był dla kompozytora znany przed prawykonaniem.

Pomimo, iż taśma magnetofonowa wyszła już z powszechnego użytku i zastąpiona została różnego typu nośnikami cyfrowymi (np. płytą CD), nadal kompozycje, których ostateczny kształt powstaje w studiu, określa się mianem „utworów na taśmę”.

Powstało i nadal powstaje wiele utworów, w których „taśma” współgra z tradycyjną obsadą wykonawczą, stając się wówczas jednym z instrumentów.